

Arrest

**nr. 86 175 van 23 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnen gekomen op 25 december 2011. Op 30 december 2011 diende zij een asielaanvraag in (bijlage 26).

1.2. Op 4 januari 2012 werd het dossier van de verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

1.3. Op 3 april 2012 neemt de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Voor uw vertrek naar België woonde u in de stad Etchmiadzin.

In 1990 kreeg uw echtgenoot, A. T. (...), problemen met twee bandieten genaamd 'S.(...)' en 'S.(...)'. Uw echtgenoot had geld geleend aan een kennis van uw dochter. Die jongen betaalde het geleende geld niet meteen terug. De bandieten kwamen dit via een ver familielid van jullie, een zekere 'Y.(...)', te weten en stelden voor om het geld te recupereren. Uw echtgenoot wilde echter niet meewerken met dergelijke praktijken. De bandieten werden boos. Ze eisten dat uw echtgenoot zou meehelpen met de ontvoering van de zoon van M.(...), jullie buurman en familievriend. Uw echtgenoot weigerde opnieuw. M.(...)'s zoon werd ontvoerd, maar hij kon zijn zoon via zijn connecties terug vrij krijgen. M.(...) diende een klacht in bij de politie. De bandieten begonnen jullie te viseren. De deur van jullie huis werd twee keer in brand gestoken. Nadien werd de deur ook twee keer beschoten. Jullie dienden ook een klacht in bij de politie.

In januari 1991 kwamen de bandieten naar jullie huis. U en uw twee zonen, G. T.(...) (O.V. 5.584.967) en G. T.(...), waren toen op een trouwfeest bij familie. Uw man werd ernstig toegetakeld. Hij werd meteen opgenomen in het ziekenhuis, maar zijn toestand verslechterde. Hij had ook nierproblemen. Uw man keerde nog naar huis van het ziekenhuis, maar overleed op 28 februari 1991 als gevolg van zijn verwondingen. Jullie dienden een nieuwe klacht in bij de politie naar aanleiding van de aanval op uw man. Uiteindelijk werd één van de bandieten opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf. Eind 1991 vertrok u samen met uw zonen en hun gezinnen uit Armenië.

Van 1991 tot 2000 woonden jullie in Moskou, waar jullie werk vonden in een restaurant. In 2000 overleed uw oudste zoon G.(...). Volgens de dokters kreeg hij een hartaanval. U vermoedt echter dat uw zoon werd vergiftigd door de bandieten. Na de dood van uw zoon verhuisden jullie allemaal terug naar Armenië.

In Armenië vernamen jullie dat de bandieten zich op jullie wilden wreken. Jullie ontvingen ook dreigtelefoons. In 2004 vertrokken uw zoon G.(...) en diens echtgenote, Armine Mchitaryan (O.V. 5.584.967), naar België, waar zij op 9 maart 2004 asiel vroegen. Op 24 april 2004 werd hun asielaanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 23 juni 2004 ontvingen zij vanwege het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 25 januari 2008 werd hun beroep verworpen door de Raad van State. De weduwe van uw overleden zoon Gegham, Vardither Muradian (O.V. 5.685.176), vroeg op 18 november 2004 asiel in België. Op 27 november 2004 werd haar asielaanvraag onontvankelijk verklaard. Op 26 februari 2005 ontving zij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 30 november 2009 werd haar beroep verworpen door de Raad van State.

In de periode van 2004 tot 2011 kende u geen problemen in Armenië. In december 2011 kreeg u echter vreemde telefoontjes. Er klopten ook onbekenden op uw deur. U besloot om te vertrekken. Op 25 december reisde u met het vliegtuig van Armenië naar Frankrijk. U was in het bezit van een reispaspoort met een Italiaans of Spaans visum. Uw paspoort bleef bij de passeur. Vanuit Frankrijk reisde u met de auto naar België, waar u op 30 december 2011 asiel vroeg. In België onderging u een operatie aan uw hart.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult worden gevisieerd door de bandieten met wie uw echtgenoot in 1990-1991 problemen had gekend. Uw echtgenoot en uw oudste zoon zouden door de bandieten zijn vermoord.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw zoon, G.T.(...) (O.V. 5.584.967), op 9 maart 2004 asiel vroeg in België. Uw zoon baseerde zich hierbij op dezelfde motieven die u momenteel inroept. Op 24 april 2004 werd zijn asielaanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 juni 2004 ontving hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat er geen nexus bestond tussen zijn asielmotieven met de Conventie van Genève, waardoor zijn asielaanvraag ongegrond bleek. Op 25 januari 2008 werd zijn beroep verworpen door de Raad van State.

Ook in uw geval moet er na toetsing van uw relaas aan de criteria van de definitie van vluchteling zoals bepaald in art.1 van de Conventie van Genève, worden vastgesteld dat u niet aan deze criteria voldoet. Uw vrees voor vervolging kan immers niet gekoppeld worden aan één van de gronden zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, namelijk vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Er zijn evenmin aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw man indertijd werd geïnterviewd door de criminelen uit wraak omdat hij had geweigerd deel te hebben aan hun criminele praktijken en niet wilde betrokken zijn bij een ontvoering. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van een Conventiegrond geen toegang zou hebben tot bescherming door de Armeense autoriteiten. Het enige beletsel dat u vermeldde inzake bescherming is dat de politie evengoed bang zou zijn van deze criminelen (CGVS, p. 11, 16-17).

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal vast dat er helemaal geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Ten eerste zijn uw verklaringen over de dood van uw echtgenoot manifest tegenstrijdig met de verklaringen die uw zoon hierover aflegde. U vertelde dat uw echtgenoot ernstig werd geslagen toen de bandieten in januari 1991 naar jullie huis kwamen. U en beide twee zonen waren op dat moment niet thuis, gezien jullie naar een trouwfeest waren gegaan. Op 28 februari 1991, ongeveer één maand na de aanval, zou uw echtgenoot zijn overleden aan zijn verwondingen. Enkele maanden na het overlijden van uw echtgenoot zou u samen met uw zonen zijn geëmigreerd naar Rusland (CGVS, p. 13-14). Uw zoon vertelde echter een compleet ander verhaal. Hij beweerde dat jullie hem reeds voor het overlijden van uw echtgenoot uit voorzorg naar Rusland hadden gestuurd. In Rusland zou hij van u een bericht hebben ontvangen dat hij onmiddellijk moest terugkeren naar Armenië. Daar vernam hij dat zijn vader was overleden. Hij vertelde dat zijn vader thuis was aangevallen door de bandieten en dat hij reeds de volgende dag aan zijn verwondingen zou zijn overleden (DVZ verklaring zoon, p. 14). Deze versies zijn absoluut niet verenigbaar. Toen u met de verklaringen van uw zoon werd geconfronteerd, kon u hier geen enkele aannemelijke uitleg voor geven (CGVS, p. 17-18). Het Commissariaat-generaal meent dat deze zeer ernstige tegenstrijdigheden over de dood van uw echtgenoot, de gebeurtenis waaraan heel uw asielaanvraag is opgehangen, de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnt.

Ten tweede bleken uw verklaringen opnieuw fundamenteel tegenstrijdig met de verklaringen van uw zoon voor wat betreft de rol die M.(...), jullie buurman en familievriend, zou hebben gespeeld bij jullie problemen. U vertelde dat jullie nooit problemen hadden gekend met M.(...). Hij was een heel goede vriend van uw man en was ook de peetvader van het huwelijk van jullie dochter. Toen zijn zoon werd ontvoerd, diende M.(...) een klacht in bij de politie. Op basis van zijn klacht én jullie klacht werd één van de bandieten opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf (CGVS, p. 8, 11, 15). Uw zoon vertelde echter iets volledig anders. Hij beweerde dat M.(...) met de bandieten samenwerkte. M.(...) zou de ontvoering van zijn eigen zoon in scène hebben gezet om uw echtgenoot te schande te brengen. Als gevolg van dit voorval zou de reputatie van uw echtgenoot volledig zijn besmeurd. In de stad Echmiadzin zou uw echtgenoot sindsdien als een paria zijn behandeld. Jullie familie, vrienden en kennissen zouden jullie om die reden ook de rug hebben toegekeerd (DVZ verklaring zoon, p. 14). Toen u met deze volledig tegengestelde verklaringen van uw zoon werd geconfronteerd, zei u dat u niet op de hoogte was van deze feiten (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat dit volstrekt niet geloofwaardig is. Volgens uw zoon ging de betrokkenheid van M.(...) bij jullie problemen zelfs nog veel verder. M.(...) zou immers rechtstreeks verantwoordelijk zijn geweest voor de dood van uw echtgenoot. Hij zou samen met de twee bandieten naar jullie huis zijn gekomen om uw man toe te pakken. Als gevolg van deze aanval zou uw man de volgende dag zijn overleden (DVZ verklaring zoon, p. 14). Uw schoonvader zou naar aanleiding van deze moord een officiële klacht hebben ingediend tegen M.(...) en de twee bandieten (cf. verklaring zoon i.k.v. procedure dringend beroep). Toen u met deze verklaringen van uw zoon werd geconfronteerd, zei u opnieuw dat u niet op de hoogte was van deze feiten. U vermoedde dat men u hierover niet had geïnformeerd (CGVS, p. 18). Dit is compleet niet geloofwaardig. Deze zwaarwichtige tegenstrijdigheden doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten derde legde u ook ongeloofwaardige verklaringen af over de twee bandieten met wie jullie problemen zouden hebben gekend. Zo verklaarde u dat deze bandieten 'S.(...)' en 'S.(...)' zouden heten (CGVS, p. 9). Volgens uw zoon heten deze mannen 'S.(...)' en 'Genia' (DVZ verklaring zoon, p. 14). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u zich misschien had

vergist (CGVS, p. 17). Dit lijkt weinig aannemelijk. Vervolgens is het ook zeer opmerkelijk dat u de familienamen van deze twee bandieten niet bleek te kennen (CGVS, p. 9). Deze mannen zouden nochtans uw echtgenoot hebben vermoord. Jullie zouden officiële klachten tegen hen hebben ingediend en volgens uw verklaringen zou één van hen omwille van deze klachten ook zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf. Gelet op deze context is uw onwetendheid over de identiteit van de moordenaars van uw echtgenoot helemaal niet geloofwaardig. Vervolgens kon na het gehoor bij het Commissariaat-generaal en na vergelijking van de verklaringen van u en uw zoon nog een bijkomende tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat er slechts één van de twee bandieten werd opgepakt door de politie en veroordeeld tot een gevangenisstraf. De andere zou steeds voortvluchtig zijn gebleven (CGVS, p. 14-15). Uw zoon beweerde echter dat zowel Genia als Samo zouden zijn opgepakt en veroordeeld (DVZ verklaring zoon, p. 14). Deze bijkomende tegenstrijdigheden vormen nog een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

De bovenstaande vaststellingen verhinderen dat er enig geloof aan uw asielrelaas kan worden gehecht. Het feit dat de gebeurtenissen die u beschreef bijna 20 jaar geleden zijn voorgevallen, kan geen verschoning zijn voor de vele flagrante tegenstrijdigheden die tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon konden worden vastgesteld. De hierboven opgesomde tegenstrijdigheden zijn immers dusdanig ernstig en gaan over zo'n belangrijke feiten en gebeurtenissen, dat er redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich dergelijke zaken ook nog na 20 jaar moet herinneren. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldde u terloops dat u geheugenproblemen zou hebben als gevolg van een operatie aan uw hart hier in België. In dit verband moet worden opgemerkt dat u geen enkel attest voorlegde dat deze beweerde geheugenproblemen kan attesteren. De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou hebben kan onmogelijk volstaan als verschoningsgrond voor de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas.

Uw huwelijksakte staaft de band tussen u en uw overleden echtgenoot. De overlijdensaktes van uw echtgenoot en uw oudste zoon attesteren hun overlijden, maar kunnen niet aantonen dat zij zouden zijn vermoord.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert de verzoekster aan dat zij in haar land van herkomst belaagd werd door bandieten, dat zij klacht heeft neergelegd bij de politiediensten maar deze weigerden op te treden, dat zij voor haar persoonlijke veiligheid besloot haar land van herkomst te ontvluchten, dat zij de bescherming van haar land niet kan inroepen en dat de discriminatie dermate ernstig is dat zij een gegronde vrees heeft voor haar leven.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Internationale bescherming kan voorts slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de verzoekster zich beroept op dezelfde motieven als haar zoon, wiens asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 23 juni 2004 ongegrond werd bevonden en wiens beroep bij de Raad van State op 5 januari 2008 werd verworpen, (ii) de door de verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging niet voldoet aan de criteria bepaald in artikel 1 van de Conventie van Genève en er geen aanwijzingen zijn dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst zou kunnen rekenen, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekster wegens verschillende ongeloofwaardige verklaringen en tegenstrijdigheden met de verklaringen haar echtgenoot en zoon en (iv) de overlijdensaktes van haar echtgenoot en haar oudste zoon weliswaar hun overlijden attesteren, maar niet aantonen dat zij zouden zijn vermoord. Deze motieven zijn pertinent in het licht van de criteria ter beoordeling van een asielaanvraag en vinden steun in steun in het administratief dossier.

2.4. *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoekster de feiten die zij aanhaalt niet bewijst en in het verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. De verzoekster beperkt zich tot een summiere herhaling van haar asielmotieven en het poneren van blote beweringen. Het middel is dan ook geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing, die worden bijgetreden door de Raad, in een ander daglicht te stellen.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS